

gælder først og fremmest den, der udfører produkter med dobbelt anvendelse uden at være i besiddelse af en tilladelse, som kræves efter forordningen eller efter bekendtgørelsen, jf. § 7, stk. 3.

På samme måde straffes den, der til brug for afgørelser efter forordningen eller de nationale gennemførelsesbestemmelser giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, eller som handler i strid med vilkår, der er fastsat i en sådan afgørelse, eller som forsøger herpå, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Det samme gælder efter § 7, stk. 2, den, der i øvrigt undlader at give oplysninger, der kræves efter forordningen eller de nationale gennemførelsesbestemmelser, eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger.

Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 4.

2.2.5.2. Fremmed ret

De materielle (og formelle) regler om eksportkontrol er – som det fremgår af pkt. 2.2.5.1. – i meget vidt omfang fælles for alle EU-landene. Det er derimod overladt til de enkelte lande at fastsætte, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af forordningen og de nationale gennemførelsesbestemmelser, jf. forordningens artikel 19. Sanktionerne skal imidlertid være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Strafmaksimum varierer en del i de forskellige EU-lande. Efter det for Justitsministeriet oplyste er strafmaksimum 1 års fængsel i Irland, 3 års fængsel i Spanien, 4 års fængsel i Finland, 5 års fængsel i Østrig, 6 års fængsel i Italien, Holland og Sverige, 7 års fængsel i Storbritannien (overvejes forhøjet til 10 års fængsel) samt 15 års fængsel i Tyskland. Af andre vestlige lande kan nævnes Norge (5 års fængsel), Australien (8 års fængsel) samt USA og Canada (10 års fængsel).

2.3. Justitsministeriets overvejelser

2.3.1. FN's terrorfinansieringskonvention

2.3.1.1. FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme (terrorfinansieringskonventionen) indeholder en kriminaliseringspligt med hensyn til terrorfinansiering. Efter konventionen skal det være strafbart at finansiere terrorisme, jf. *artikel 2, stk. 1*.

Efter gældende ret kan finansiering af terrorisme straffes som medvirken til den konkrete terrorhandling, jf. straffelovens § 23. Dette forudsætter, jf. ovenfor pkt. 2.2.1.2.3., at den pågældende person har haft

forsæt til den pågældende forbrydelse. Dette forsæt skal til en vis grad være konkretiseret.

Foreligger der ikke en tilstrækkelig konkret medvirken til en bestemt terrorhandling, kan væsentlig finansiel støtte til en terrorgruppe straffes efter straffelovens § 114. Det forudsætter imidlertid, at der skal være tale om en gruppe eller lign., der har til hensigt ved magtanvendelse at øve indflydelse på offentlige danske anliggender eller fremkalde forstyrrelse af den danske samfundsordenen, jf. ovenfor pkt. 2.2.1.1.3. Finansiering af terrorisme rettet mod andre lande kan derimod ikke straffes efter § 114, men i stedet i vidt omfang som medvirken til den konkrete terrorhandling, jf. straffelovens § 23.

Efter terrorfinansieringskonventionens artikel 2, stk. 1, omfatter kriminaliseringspligten den person, der ulovligt og forsægtligt direkte eller indirekte tilvejebringer eller indsamler midler i den hensigt, at de skal anvendes, eller med viden om, at de vil blive anvendt helt eller delvist til at udføre terrorhandlinger som defineret i bestemmelsen.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det allerede efter gældende ret muligt i vidt omfang at straffe den, der giver eller indsamler penge til terrororganisationer. Det kan dog bl.a. give anledning til tvivl, i hvilket omfang det efter gældende ret er muligt at straffe finansiering af organisationer, der både udfører humanitære opgaver og begår terrorhandlinger.

Justitsministeriet har derfor fundet det rigtigst at foreslå en ny bestemmelse om finansiering af terrorisme, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 (straffelovens § 114 a).

Den nye bestemmelse omfatter bl.a. personer, der giver egne penge eller indsamler penge til en organisation, der udtrykkeligt indsamler penge til anskaffelse af våben eller sprængstoffer, og som af de pågældende er kendt for – blandt andet – at begå terrorhandlinger.

Bestemmelsen omfatter endvidere personer, der giver eller indsamler penge til en organisation, selv om pengene ikke udtrykkeligt skal anvendes til anskaffelse af våben eller sprængstoffer, når blot organisationen af bidragsyderen er kendt for blandt andet at begå terrorhandlinger. Det er i den forbindelse uden betydning, om den konkrete indsamling angiveligt har et humanitært formål, hvis organisationen er kendt for at begå terrorhandlinger.

Artikel 2, stk. 5, medfører pligt til i vidt omfang at straffe medvirken til finansiering af terrorhandlinger. Efter artikel 2, stk. 5, skal kriminaliseringspligten omfatte både den, der medvirker til, (litra a), organiserer eller pålægger andre at begå (litra b) en forbrydelse som anført i stk. 1 eller 4, som den, der medvirker til,